

POSTANOWIENIE

Dnia 12 sierpnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa S. K.
przeciwko G. D. D. K. i A. w K.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 12 sierpnia 2025 r.,
zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego w Nowym Sączu
z dnia 26 sierpnia 2024 r., sygn. akt IV Pa 19/23,

- 1. odrzuca zażalenie,**
- 2. nie obciąża powoda kosztami zastępstwa procesowego
pозwanego w postępowaniu zażaleniowym.**

[r.g.]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu postanowieniem z 26 sierpnia 2024 r., WSC 1/24 odrzucił skargę kasacyjną S. K. (powód) od wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z 11 grudnia 2023 r., IV Pa 19/23 w sprawie przeciwko G. D.D.K. i A. w K. (pозwana) o przywrócenie do pracy.

Sąd Okręgowy stwierdził, że w związku zarządzeniem z 7 czerwca 2024 r. Sądu Najwyższego zwracającym skargę kasacyjną powoda wraz z aktami, celem zobowiązania pełnomocnika powoda oraz pełnomocnika pozwanego do

przedłożenia pełnomocnictw do występowania w imieniu stron przed Sądem Najwyższym, pełnomocnik powoda adw. G. F. wezwana do uzupełnienia braków skargi kasacyjnej w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia skargi kasacyjnej, nie uzupełniła braków pisma.

Zażalenie na powyższe postanowienie Sądu Okręgowego złożyła pełnomocnik powoda (wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do przedłożenia pełnomocnictwa) zaskarżając je w całości oraz wnosząc o jego uchylenie, a z ostrożności procesowej o przywrócenie terminu do przedłożenia pełnomocnictwa strony, przedkładając je w załączeniu do zażalenia. Zarzuciła nieprawidłowe doręczenie na adres kancelarii wezwania Sądu o przedłożenie pełnomocnictwa do reprezentowania wnoszącego skargę przed Sądem Najwyższym. Podniosła, że po otrzymaniu uzasadnienia postanowienia złożyła reklamację co do doręczenia „wezwania sądu z dnia 11 lipca 2023 r.”, którego nie otrzymała. Całość korespondencji prowadzonej Kancelarii jest ewidencjonowana w systemie elektronicznym. W systemie tym nie odnalazła doręczenia wezwania o jakim mowa w wydanym przez Sąd postanowieniu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie podlegało odrzuceniu.

Wymaga wskazania, że postanowienie o odrzuceniu skargi kasacyjnej wraz z uzasadnieniem zostało doręczone pełnomocnikowi powoda 22 października 2024 r. (k. 319 - elektroniczne potwierdzenie odbioru, doręczenie na dzień 22 października 2024 r.). Zażalenie na to postanowienie zostało złożone 4 listopada 2024 r. (k. 324 - data wpływu do Biura Podawczego Sądu Okręgowego w N.). Ponadto zarządzeniem sędziego z 3 grudnia 2024 r. pełnomocnik powoda adwokat G. F. została wezwana do uzupełnienia braków zażalenia przez jego podpisanie w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia zażalenia. Wezwanie zostało umieszczone w Portalu Informacyjnym 4 grudnia 2024 r. i uznane za doręczone 18 grudnia 2024 r. (k. 330 - elektroniczne potwierdzenie odbioru korespondencji) z adnotacją, że nie zostało podjęte w terminie. Braki zażalenia nie zostały uzupełnione.

Należy przypomnieć, że stronie przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną (art. 394¹ § 1 k.p.c.). Termin do wniesienia zażalenia wynosi tydzień od dnia doręczenia postanowienia z uzasadnieniem, w tym także w przypadku, gdy doręczenie to nastąpiło z urzędu (art. 394 § 2 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.). Zażalenie zostało jednak złożone po upływie terminu, bowiem skoro pełnomocnik otrzymała odpis orzeczenia z uzasadnieniem w dniu 22 października 2024 r., to termin do złożenia zażalenia upływał w dniu 29 października 2024 r. Ostatni dzień na złożenie zażalenia nie był dniem, o którym mowa w art. 115 k.c., tym samym złożenie środka odwoławczego w dniu 4 listopada 2024 r. uchybia wyżej wskazanym przepisom.

Ponadto zażalenie nie przedstawia argumentacji, która mogłaby przemawiać za nadaniem środka odwoławczego w terminie, jak też nie zawiera alternatywnego wniosku o konwalidowanie momentu jego nadania. Niezależnie od powyższych okoliczności warto zwrócić uwagę, że w zażaleniu powinno się wykazać, iż na wezwanie sądu uzupełniono braki skargi kasacyjnej, jeżeli zaprzecza odmiennemu stwierdzeniu zawartemu w uzasadnieniu postanowienia o jej odrzuceniu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2003 r., I PZ 23/03, LEX nr 79924). W zażaleniu powołano się wyłącznie na nieotrzymanie wezwania do uzupełnienia pełnomocnictwa do występowania przed Sądem Najwyższym, przy braku w tym zakresie wyjaśnienia dalszych losów reklamacji na niedoręczenie korespondencji. Następnie nie zostały uzupełnione braki zażalenia wniesionego na postanowienie o odrzuceniu skargi kasacyjnej, w postaci jego podpisania.

Dlatego zażalenie podlegało odrzuceniu z mocy art. 398⁶ § 3 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. W każdym przypadku zażalenie powinno czynić zadość wymaganiom stawianym każdemu pismu procesowemu (art. 126 § 1 k.p.c.) oraz wymaganiom jemu przypisanym (art. 394 § 3 k.p.c.). *Ergo* kontrola jego parametrów przez sąd drugiej instancji (co do zasady sanujący braki formalne) w postępowaniu zażaleniowym uruchamianym w trybie art. 394¹ k.p.c. jest zasadą. Wynika to zresztą z bieżącego orzecznictwa Sądu Najwyższego, to jest dochodzi do zwrotu akt do sądu drugiej instancji, w postępowaniu zażaleniowym, z powodu

braków formalnych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 25 lutego 2025 r., III UZ 22/24, LEX nr 3844497 i orzecznictwo tam powołane).

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.

[r.g.]